

Opwaartse drukte

Daphne Deckers

Opwaartse drukte

TIRION

Dit boek is gepubliceerd door
Tirion Uitgevers BV
Postbus 309
3740 AH Baarn

Omslagontwerp: Hans Britsemmer
Omslagfoto: Wilberto van den Boogaard

ISBN 90.4390.528.3
NUR 401

© 2003 Tirion Uitgevers BV, Baarn

De columns in deze bundel zijn eerder verschenen in *TV-Weekeinde*, de zaterdagbijlage van *De Telegraaf*.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photocopy, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

Inhoud

Siliconen	9
Kerstballen	11
Herexamen	13
Braadzak	15
Toetsenbord	17
Onthaasten	19
Bloot	21
Nette man	23
Das Boot	25
Auditie	27
De arm	29
11 September	31
Robotmokkels	33
Migraine	35
Asielzoekers	37
Charlie's Angels	39
Collecteren	41
Lowrider	43
Doorzetter	45
Hartsvriendin	47
Depressief	49
Twintig minuten	51
Vlekkengek	53
Zombie	55

Dunya en Desie	57
Temptation Island	59
Bingo	61
Wimbledon	63
Vlucht 93	65
Jezus	67
Playboy	69
HSP I	71
HSP II	73
Zwemles	75
Steekje los	77
Popconcert	79
Koekjesmoeder	81
Kindertest	83
Oma Mien	85
Uitbuiken	87
Flashback	89
Kinderfeestje	91
Idols	93
Sms-etiquette	95
Kinderverdriet	97
Papa-fase	99
Rookverslaving	101
De hakmaniak	103
Ridders en prinsessen	105
Klep dicht	107
Efteling	109
Vellief	111
Ötzi	113
Roddelpers	115
Sexy moeder	117
Postzegel	119

Vrouwen zijn gevaarlijk	121
Lijntje met God	123
Vrienden met mezelf	125
Kwetsbare kampioen	127
Televiezie	129
Helder zien	131
Tegenpolen	133
Opwaartse drukte	135
Carbonara	137
Rock-'n-rollator	139
Rust in de hut	141

Siliconen

Vorige week was heel Engeland in rep en roer: de vijftienjarige Jenna Franklin bleek van haar ouders voor haar zestiende verjaardag siliconenborsten cadeau te krijgen. Ze wilde van haar bescheiden A-cupje een 'gewone' C-cup laten maken. 'Ik denk dat deze borstvergroting goed is voor mijn zelfvertrouwen', zei Jenna. 'Bovendien wil ik succesvol zijn, en daar helpt een borstvergroting bij. Kijk maar naar Pamela Anderson of Demi Moore.' Politici, medici en gedragswetenschappers spraken er schande van. Hun geschokte reacties haalden zelfs in Nederland de krant. Zo noemde de psychologe Eileen Bradbury het 'bijzonder verontrustend dat kinderen blijkbaar niet meer wordt geleerd dat zaken als geluk, succes en gevoel voor eigenwaarde niet alleen op uiterlijk zijn gebaseerd.' Tja. Van wie moeten ze dat leren dan? Toch zeker niet van ons? We leven tenslotte in een maatschappij die tot in het extreme op uiterlijk is gefixeerd. Misschien wordt het hoog tijd dat we de hand eens in eigen boezem steken.

In de volksmond heet een vrouw met kleine borsten 'een vrouw met twee ruggen'

In de volksmond heet een vrouw met kleine borsten 'een vrouw met twee ruggen.' In de amusementsindustrie heet zij echter 'een vrouw zonder carrière'. Ooit dacht men dat borstomvang en herseninhoud omgekeerd evenredig waren aan elkaar, maar tegenwoordig lijkt het tegendeel waar: de pop- en filmsterren van nu melken geraffineerd hun implantaten uit, om ze vervolgens weer net zo makkelijk uit hun lichaam te halen. Dat is inderdaad bijzonder verontrustend, maar ook de realiteit. Zo heeft de Amerikaanse Jenny McCarthy, ooit begonnen als Playmate en nu de ster van haar eigen succesvolle co-

medy *Jenny*, onlangs aangekondigd haar siliconen te zullen verwijderen: 'Ze hebben me heel erg geholpen, maar ik heb ze nu niet meer nodig.' Ook Pamela Anderson en Demi Moore hebben hun implanta-ten flink laten verkleinen; ze hadden immers hun doel gediend. Wat zendt dat in hemelsnaam voor boodschap naar de Jenna Franklins van deze wereld? Vul je borsten en vul je zakken – *you go, girl!* Toch komt nog lang niet iedereen voor haar borstvergroting uit. Zo beweert tieneridool Britney Spears 'dat haar lichaam nog gewoon vol-op in ontwikkeling is'. Dat kan je wel zeggen.

Ook de enorme borsten van Anna Nicole Smith (voormalig Playmate, Guess-jeansgirl, H&M-postermeisje, actrice én miljardairsveduwe) zouden puur natuur zijn. 'Mijn borsten zijn zo groot gebleven na de geboorte van mijn zoon', meende Anna. Helaas weet ik uit ervaring dat zulks geenszins het geval is. Wanneer je stopt met het geven van borstvoeding, lijken je borsten nog het meest op leeggelopen verjaardagsballonnetjes: ze herinneren nog vaag aan iets feestelijks, maar de spanning is eraf. Toen ik zelf nog modellenwerk deed, werden mijn borsten vaak met dubbelzijdig tape vastgeplakt om de gewenste hoogstaande bolling te verkrijgen. Wanneer ik die tape er 's avonds weer af moest halen, trok ik soms stukjes huid mee. Het was compleet gestoord, maar het modevolkje vond alles beter dan de natuurlijke valing van een vrouwenborst. Tegenwoordig worden de décolletés van de modellen met de computer opgeleukt. En waarom? *'There's no such thing as natural beauty'*, heeft Dolly Parton ooit gezegd. Als we niet uitkijken, krijgt ze nog gelijk ook.

Kerstballen

Afgelopen week had ik een feestelijke lunch met mijn uitgever om de vijfde druk van mijn boek *De geboorte van een moeder* te vieren. Overmoedig door het onverwachte succes, vroeg ik met nauwelijks verholten ijdelheid 'wie er bij de uitgeverij nu eigenlijk de meeste boeken verkoopt'. En wat blijkt? Mijn boekje wordt verpletterend in de schaduw gesteld door de megabestseller *Vouwen met theezakjes*, waarvan er maar liefst een miljoen over de toonbank zijn gegaan. Kijk, dan weet je meteen weer waar je staat. Opeens werd me duidelijk waar ik al die zelfgemaakte theezakjeskerstkaarten aan te danken heb, die ik ook dit jaar weer met tientallen heb gekregen. Niks korte-verhalenbundel, mijn nieuwe boek wordt: *Lekkers van Deckers: knutselen met kunstfruit*. Fruit is in; de kerstmarkten liggen vol met gewaxt en besuikerd fruit. En wil je een boom met ballen, dan kies je uiteraard voor glinsterende pailletten of Delfts blauw aardewerk, want de donkerblauwe kerstballen van vorig jaar – nee, die kunnen écht niet meer.

Geen wonder dat een op de vijf mensen te kampen heeft met serieuze kerststress

De altijd groene dennenboom was ooit het zinnebeeld van de cirkel van het leven. De huidige kerstboom symboliseert naar mijn idee echter steeds meer de vicieuze cirkel van het consumentisme. Want hoe kan een kerstbal nou in of uit zijn? Zoiets kan toch alleen een fabrikant bedenken? Als je echt niet meer weet hoe je een boom op moet zetten, kun je tegenwoordig zelfs een kant-en-klare thema-boom kopen, hip opgetuigd door heuse stylisten. Kosten: tussen de twee- en vierduizend gulden. Je kunt jezelf maar gek maken. Geen

wonder dat een op de vijf mensen te kampen heeft met serieuze kerststress. Gelukkig hadden mijn ouders daar vroeger nog lang geen last van. Mijn vader haalde ieder jaar dezelfde doos met kerstballen van de zolder, waarna mijn moeder ze met zachte handen uit hun beschermende verpakking haalde. Bleek er eentje kapot, dan werd daar echt om getreurd. De bontgekleurde ballen waren door het jarenlange gebruik immers een wezenlijk onderdeel van onze familietraditie geworden. Na de feestdagen werden ze dan ook weer liefdevol tussen de takken uitgehaald en voorzichtig in nieuwe krantenpapiertjes gerold.

De ballen van nu kunnen *linea recta* naar de glasbak. Zoals een auto in waarde keldert zodra hij uit de garage wordt gereden, zo zakt ook de paillettenbal van *hot* naar *not* zodra de klok twaalf uur heeft geslagen. Toch is het niet alleen de koopziekte van onze wegwerpmaatschappij die Kerstmis zijn traditionele gloed ontnemt; de overheid kan er ook wat van. Zo zijn dit jaar alle kerstboomverbrandingen op grond van de Wet Milieubeheer verboden. De oude kerstbomen gaan nu in de versnipperaar en worden daarna gecomposteerd. Gecomposteerd! Kan het erger? Het zal milieutechnisch ongetwijfeld zeer verantwoord zijn, maar met z'n allen rond een vreugdevuur geeft toch *nét* een ander gevoel dan met z'n allen rond de composthoop. Volgens Jay Leno zal er dit jaar in Washington geen levende kerststal zijn: in de hele stad zijn geen drie wijzen te vinden, om van een maagd nog maar te zwijgen. Dat geldt ook voor Nederland, maar dan met één verschil: ossen en ezels hebben we hier genoeg.

Herexamen

Ik ben uitgenodigd om samen met Jan Zandbergen van *HP De Tijd* en Bas van Kleef van *de Volkskrant* als 'teamcolumnisten' deel te nemen aan het VARA-programma *Herexamen*, waarbij je terugkeert in de schoolbanken. 'Tjonge,' fleemde ik tegen de producer, 'ik ben gevleid dat ik in zulk illustreer gezelschap mag verkeren.' 'Och,' antwoordde zij, 'we hadden nog een vrouw nodig.' (Wat maar weer eens bewijst: wie naar complimentjes hengelt, wordt meestal met een dooie vis om de oren geslagen.) Nu mijn vijfjarig contract bij Veronica is afgelopen, kan ik eindelijk eens volmondig ja zeggen tegen dit soort uitnodigingen. Voorheen moest ik altijd eerst toestemming vragen aan mijn programmadirecteur. Binnen de televisiewereld is men uit concurrentieoverwegingen nu eenmaal niet zo scheutig met het uitleenen van bekende gezichten. Deze kinsinne heeft als treurig resultaat dat op alle zenders steeds maar weer dezelfde *celebberties* worden afgelikt. Maar als kleine zelfstandige (lees: werkeloze presentator zonder omroep) heb ik daar geen last meer van. Tegenwoordig kan ik me ongebreideld wentelen in mijn ijdelheid en meedoen aan een publieke kennisquiz.

**Stel nu dat ik echt
'herexamen' zou mogen
doen, zou ik mijn leven
dan anders vormgeven?**

Nu wil het geval dat de opnamen van *Herexamen* nagenoeg samenvallen met een reünie van mijn middelbare school. Het Canisius College in Nijmegen bestaat 100 jaar en dat gaan ze vieren met een grootscheepse bijeenkomst van alle oud-Canisianen. Zo denk je nooit aan je middelbareschooltijd en zo zit je er weer middenin. Is het alweer vijftien jaar geleden dat ik eindexamen deed? Hoewel ik

me erg verheug op deze reünie, vraag ik me af of het nu echt leuk is om in de gezichten van je voormalige klasgenootjes te zien hoe oud je zelf bent geworden. Op de website van het Canisius College zie ik allemaal vertrouwde namen voorbijkomen, met daarachter een hele rits bedrijfsleiders, juristen, marketingmanagers en consultants. Beroepen waarvan we vroeger zeiden: dat in ieder geval niet. Het zijn natuurlijk prima banen, maar als eindexamenkandidaat heb je nog de wilde illusie dat je groots en meeslepend gaat leven, om er een paar jaar later achter te komen dat klein en verankerd ook heel leuk kan zijn.

En ik dan? Ik heb mijn vervolgstudie aan de kant gegooid en ben fotomodel geworden. Ook niet bepaald een hemelbestormer. (Tenzij je de hemel natuurlijk ziet als het grote blauwe niks.) Stel nu dat ik echt een 'herexamen' zou mogen doen, zou ik mijn leven dan anders vormgeven? Het is verleidelijk om te denken dat ik, met alles wat ik nu weet, andere keuzes zou maken. Maar de gebeurtenissen in je leven grijpen nu eenmaal als tandwielletjes in elkaar. Dat maakt ieder moment onvervangbaar en onomkeerbaar. Ik ben ervan overtuigd dat alles is zoals het moet zijn. Je kiest geen weg, maar je wordt gekozen; misschien omdat je op een bepaald traject nog iets moet leren. Dat doet me denken aan het citaat van Oscar Wilde dat ik in mijn eindexamenjaar voorin mijn agenda had geschreven: 'Een goede opleiding is prachtig, maar alles wat het waard is om te weten, leer je niet op school.'